

Vallások – identitások

befejezetlen vers

Kárpátok ringó
bölcsoje,
tiszavirág temetője –
itt nyáron beszorul,
szomorkodik a
báránnyelű.
Tüzek pattognak,
és a vándor jó,
és megy.
Sós levegő ökönyálat
ereszt.
Púposra dagadt
emlék ömlenek,
Alpe – Adria tengelye,
a Duna völgye,
a kompról integet,
Széchenyit emleget,
Vas a kapu.
A bérceken túliaknak,
a fojtogató
hatalomnak
hétmérföldes csizmát
adtunk.
Kenyerünket megosztottuk,
szűzi prédával
áldoztunk!
Ó Istenem,
hol hibáztunk!

Milyen egyszerű, de
valóban, hogy is van,
hol van a
Haza.
Fiume, Trieszt vagy
Szabadka, vagy
Vásárhely, Nagybánya,
netán
Csikszereda?
Sajnos nem ilyen
egyszerű.
És az sem különös, hogy
hegymászó csizmája
nincs az alföldinek.
Az árteret, a nádast,
furfanggal – mezítláb
járja.

De szép volt!
Vonzott a tenger,
s csak a lábunkat mostuk
az Adriában,
ott Abbáziában!
S hazafelé az első
lankáson már
otthon voltunk.
Otthon a medence,
a látóhatár
poros gyöngybájában.
És a szél mindig fúj
erről vagy arról.
De a Kárpátok közt
már régen – új
hírt
nem hoz!
Pedig vannak
az időben járható
utak.
És jóval társasabbak!
A baj, ha baj, az,
hogy eszünkbe se jut
rálépni az útra, és csak
ordítunk a koldusra.
(lgen.)

Intelem

Szülő, ha Háza –
Szülőháza,
meddő ne legyen!
Ahol gyermeksikoly
nem virraszt,
ott
szórvány lesz
a magyar.
És házunk vesztőhely.
Kiapad a patak.
Így lesz ez mivelünk,
és egy kölni
Ács-gondolattal.
Igen.